

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobců: a) V. M.
b) M. K.
c) S. K.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2021, č. j. OAM-118/ZA-ZA11-P10-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soud ustanovuje žalobcům z důvodu neznámého místa pobytu opatrovníka, a to Organizaci pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně a) podala jménem svým a svých nezletilých dětí [žalobkyně b) a žalobce c)] u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný vyhodnotil podanou žádost

jako nepřipustnou, neboť ji žalobci podali opakovaně, aniž by uvedli nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jejich vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a současně by tyto skutečnosti či zjištění svědčily o tom, že by žalobci mohli být vystaveni pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že jim hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona [§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu].

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a ve vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně a) nejprve v obecné rovině namítla porušení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), § 11a odst. 1, § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, čl. 3, 7, 8 a 9 Úmluvy o právech dítěte, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) ve spojení s čl. 13 Úmluvy.
3. Dále žalobkyně namítla, že až do předání napadeného rozhodnutí nebyla poučena o tom, jakým způsobem probíhá řízení o opakované žádosti, za jakých podmínek dojde k zastavení řízení. Povinností žalovaného přitom bylo poskytnout žalobkyni přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu. Řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany má natolik zásadní význam pro jeho účastníky, že by správní orgán měl důsledně poskytovat poučení účastníkům.
4. Žalovaný pochybil také tím, že se odmítl meritorně zabývat novou žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013 – 35, a s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 Az 1/2016 – 75, dopustil zásahu do práva na soukromý a rodinný život žalobců. Neposoudil totiž rodinný život dvou nezletilých dětí žalobkyně a), jejich školní docházku, integraci do prostředí na území ČR a získání silných vazeb na kamarády, učitele atd. jako novou skutečnost významnou pro účely posouzení žádosti ve světle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobkyně v této souvislosti odkázala také na rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 – 92.
5. Žalobkyně si je vědoma toho, že při podání opakované žádosti musí být uvedena nová skutečnost, která nebyla uvedena v předchozím řízení. Žalobkyně ale uvedla, že na území ČR pobývá již od roku 2017 a bydlí zde se svým manželem a nezletilými dětmi, které se dorozumí českým jazykem. Žalobkyně navíc tvrdí, že na území Kazachstánu se nemají kam vrátit. Od podání původní žádosti již uběhly téměř 3 roky, čímž byla naplněna podmínka pro zkoumání rodinného a soukromého života. ČR je vázána čl. 8 Úmluvy, žalovaný ale skutečnosti týkající se délky pobytu žalobkyně a její rodiny na území ČR nijak nezkoumal. Zároveň došlo k porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť žalovaný nerespektoval nejlepší zájem dětí žalobkyně.
6. Žalobkyně zároveň namítla, že žalovaný nedostatečně zjistil nové skutečnosti o situaci v zemi původu. Režim panující v Kazachstánu je ve velké míře nedemokratický, potlačující lidská práva a svobody, včetně svobody vyznání. Žalobkyně vyznává křesťanské náboženství, patřící mezi náboženství, která jsou v Kazachstánu zastoupena menšinově. Jeho příslušníci zde čelí perzekuci jak ze strany státních orgánů, tak i hrubému zacházení ze strany ostatních rodů a kmenů. Správní orgán ale neprovedl žádnou komparaci předchozích zdrojů se zdroji nově obstaranými, nezaobíral se vůbec

vývojem legislativy a jejich praktických dopadů či reálnými útoky na osoby křesťanského vyznání. Nebyl tak schopen relevantně posoudit, zda se ve vztahu k žalobkyní tvrzeným skutečnostem podmínky v zemi původu nezměnily. Žalovanému musí být z úřední činnosti znám dlouhodobě neutěšený stav lidských práv v Kazachstánu, a že zde dochází k perzekuci křesťanů, přesto se s touto otázkou nevypořádal a nepředložil aktuální zprávy týkající se stavu náboženských svobod. Žalovaný nedostál požadavkům plynoucím z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 – 38.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně svou opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodnila totožně jako svou první žádost (podanou dne 26. 10. 2017). Jádrem žalobní argumentace je ale postaveno na doposud nevyřešeném – tj. integraci všech, zejména pak dětí žalobkyně, do české společnosti. Žalovaný v tom vidí pouze snahu si za každou cenu vynutit udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

III. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud věcně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání.
9. Ze správního spisu krajský soud konstatuje, že žalobci jsou arménské národnosti, v roce 2010 nebo 2011 pozbyli státní občanství Arménie a současně se stali státními občany Republiky Kazachstán. Jsou křesťany, hlásí se ke katolické církvi. Nemají žádné politické přesvědčení a nejsou politicky aktivní. Manžel žalobkyně a) [a otec žalobců b) a c)] v ČR rovněž opakovaně žádal o udělení mezinárodní ochrany. Také v jeho případě bylo řízení o opakované žádosti zastaveno pro nepřipustnost, jeho věc je posuzována krajským soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 43 Az 7/2021. Do České republiky přicestovala celá rodina společně na české turistické vízum, poté jeli do Německa a byli vráceni do ČR na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (tzv. nařízení Dublin III).
10. Žalobci poprvé požádali o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 26. 10. 2017. V řízení o této žádosti žalobkyně uváděla, že mají strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k menšinové národnosti a menšinovému náboženství. Popisovala ústrky, kterým čelila v souvislosti s poskytováním zdravotní péče, a kterým její děti čelily ve školských zařízeních. Tyto dávala do souvislosti s jejich národností a náboženským přesvědčením. Dále popisovala administrativní obtíže provázející přistavbu obchodu jejího manžela a zhoršení vztahů se sousedy, k němuž došlo v důsledku této stavby. Obojí dávala do souvislosti se svou arménskou národností. Žalobkyně poukazovala také na její zdravotní potíže a zdravotní potíže žalobce c).
11. Žalovaný rozhodl o uvedené žádosti dne 10. 12. 2018, a to tak že mezinárodní ochrana se žalobcům neuděluje. Žalobci proti uvedenému rozhodnutí podali žalobu ke krajskému soudu, který ji zamítl rozsudkem ze dne 30. 1. 2020, č. j. 43 Az 38/2018 – 40. Kasační stížnost podanou žalobci proti rozsudku krajského soudu následně odmítl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 21. 1. 2021, č. j. 5 Azs 54/2020 – 33.
12. Krajský soud v rozsudku č. j. 43 Az 38/2018 – 40 konstatoval, že „žalobkyni a) byla v souvislosti s léčbou jejích zdravotních obtíží soustavně poskytována zdravotní péče, po autonehodě byla hospitalizována a následně léčena. Byla účastna i systému sociálního

zabepečení v zemi původu (byla jí přiznána invalidita 2. stupně). Nebyla jí odepřena ani ochrana ze strany soudní moci, kdy jí byl přiznán nárok na náhradu léčebných výloh proti viníkovi autonehody (...). Pakliže žalobkyně a) byla cílem ústrků ze strany zdravotnického personálu (např. popisované události s požadavkem lékařů na sundání si křížku z krku a následné ignorování při vizitě), jeví se spíše, že šlo o izolované, dílčí incidenty, než o systematickou a soustavnou diskriminaci. Ostatně žalobkyně sama přiznává, že i poté, co jí po četných výjezdech záchranné služby kvůli epileptickým záchvatům bylo sděleno, ať již rychlou zdravotnickou pomocí nevolá, ji i přesto volala a záchranná služba k ní i nadále vyjížděla a poskytovala ji neodkladnou pomoc včetně potřebných medikamentů. Žalobkyni a) se tak vždy dostalo potřebné péče.

Pokud jde o zdravotní problémy žalobce c), pak ani u něj nebylo zjištěno, že by mu byl odepřen přístup k léčbě, z údajů sdělených žalobkyní vyplynulo, že léčba jeho obtíží byla kontraindikována z jiných důvodů a byla pouze odložena do pozdějšího věku.

Stejně tak incidenty nezletilé žalobkyně b) a nezletilého žalobce c) se spolužáky, které měly pramenit z odlišného náboženského přesvědčení, lze vnímat jako izolované konflikty mezi jednotlivci, které nedosahují takové intenzity a soustavnosti, aby je bylo možné označit za nábožensky motivované pronásledování.

Také tvrzené obtíže se sousedy v souvislosti se stavbou se jeví být ryze občanskoprávního charakteru, kdy sousedé žalobců se neztotožnili se stavební aktivitou manžela žalobkyně a) a tuto se snažili právními i mimoprávními prostředky zmařit. Nic však nenasvědčuje tomu, že by tyto incidenty měly etnický či náboženský podtext, už jen proto, že z výpovědi manžela žalobkyně a) vyplývá, že určitou dobu žila celá rodina v bezkonfliktním soužití se sousedy; problémy začaly až v souvislosti se stavební aktivitou (...).

Krajský soud zároveň považuje za dostatečný podklad pro posouzení dané věci žalovaným shromážděné zprávy o zemi původu podrobně popisující postavení národnostních a náboženských menšin v Kazachstánu (z nichž žalovaný vycházel při posuzování rizika pronásledování žalobců z některého z azylově relevantních důvodů) (...).

Z uvedených důvodů krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že nejsou splněny podmínky k tomu, aby byl žalobcům udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu.“

13. Žalobci podali opakovanou žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 23. 2. 2021. Tuto žádost žalobkyně a) odůvodnila tím, že situace v Kazachstánu „je vážná, ke křesťanům se nechovají hezky, syn měl psychické problémy ve škole a teď tady v ČR je v pořádku.“ Žalobkyně vyjádřila strach o životy svých dětí, protože „byly ve škole šikanovány, syna několikrát zbili, dětem strhávali křížek z krku, učitelka se také špatně k synovi chovala.“ Žalobkyně se zároveň v Kazachstánu nemohla léčit, zatímco v ČR dostává normální lékařskou péči. K dotazu, zda tyto skutečnosti uváděla i v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobkyně dodala, že žádá ze stejných důvodů, jako žádala minule.
14. Žalovaný posoudil opakovanou žádost jako nepřipustnou, a to v rozhodnutí, které je nyní předmětem soudního přezkumu. V daném rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně v podstatě odkázala na důvody, které uváděla již v předchozím správním řízení. Doplnila pouze, že situace v Kazachstánu je vážná, ke křesťanům se nechovají hezky a v ČR se jí dostává lepší lékařské péče. Žalobkyně tedy neuvedla (ani se neobjevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které by odpovídaly podmínkám stanoveným v § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný neshledal důvody k meritornímu posouzení opakované žádosti ani na

základě v řízení zjištěných informací o situaci v zemi původu. V této souvislosti odkázal zejména na výroční zprávu Komise Spojených států amerických pro svobodu vyznání ve světě (USCRIF) z dubna 2020, podle níž se v roce 2019 situace z hlediska svobody vyznání v Kazachstánu posunula pozitivním směrem. Vláda vyvíjela úsilí o zlepšení výsledků v oblasti svobody vyznání. Tento posun začal v lednu 2019, kdy vláda upustila od přidání dodatků do restriktivního zákona o náboženství přijatého v Kazachstánu v roce 2011, které rok a půl před tím navrhla. V období od října 2019 do začátku roku 2020 se ve městech po celém Kazachstánu konaly diskuse o svobodě vyznání, kterých se vládní činitelé zúčastnili společně se zástupci různých náboženských komunit, včetně historicky perzekvovaných menšin. Zároveň klesal počet správních stíhání za náboženské přestupky. Uvedená zpráva nepřináší žádné závažné informace týkající se situace žalobců, na jejichž základě by bylo možné dospět k závěru, že žádost je třeba opět meritorně posoudit.

15. V nynějším řízení je stěžejní otázkou, zda skutečnosti uplatňované žalobkyní v nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze podřadit pod ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu, tedy zda se jedná o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně skončených řízeních [§ 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu]. Případné nové skutečnosti či zjištění by zároveň musely svědčit o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu [§ 11a odst. 1 písm. b) téhož zákona].
16. Jak totiž konstantně judikuje Nejvyšší správní soud, institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit během předchozího řízení (viz např. rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 6, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96).
17. V nyní posuzované věci žalobkyně v nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděla z velké části shodné důvody jako v řízení o předchozí žádosti. Již v řízení o žádosti ze dne 26. 10. 2017 poukazovala na potíže, kterým žalobci v Kazachstánu čelili z toho důvodu, že jsou křesťané. Žalovaný tedy meritorně posoudil žádost žalobců z hlediska uvedených důvodů již ve svém rozhodnutí ze dne 10. 12. 2018. Jelikož v mezidobí nedošlo k zásadní změně v postavení křesťanů v Kazachstánu, jak o tom svědčí zprávy o zemi původu shromážděné ve správním spise, tyto důvody zjevně nemohly založit přípustnost nové žádosti.
18. Žalobkyně k tomu namítla, že žalovaný nedostatečně zjistil nové skutečnosti o situaci v zemi původu. Krajský soud této námitce nepřisvědčil. Není totiž pravda, že si žalovaný neobstaral aktuální zprávy týkající se stavu náboženských svobod v Kazachstánu. Žalovaný si obstaral výroční zprávu Komise Spojených států amerických pro svobodu vyznání ve světě (USCRIF) z dubna 2020, na jejímž základě konstatoval, že v poslední době se situace v oblasti svobody vyznání v Kazachstánu dokonce zlepšuje. Soud zároveň konstatuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval danou otázkou dostatečně a v souladu s požadavky plynoucími z judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně v opakované žádosti pouze obecně uvedla, že situace křesťanů v Kazachstánu je vážná, nezmínila žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o tom, že v mezidobí došlo k zásadní změně v postavení křesťanů v Kazachstánu. Žalovaný proto věnoval dané

otázce přiměřenou pozornost. Nutno dodat, že žalobkyně hovoří o pronásledování křesťanů v Kazachstánu jen v obecné rovině také v žalobě.

19. Žalobkyně dále namítla, že nové důvody, které nemohly být uvedeny v předchozím řízení, představuje skutečnost, že na území ČR pobývá již od roku 2017, bydlí zde se svým manželem a nezletilými dětmi, které jsou dobře integrované do české společnosti. Žalovaný tím, že se odmítl meritorně zabývat novou žádostí žalobců o udělení mezinárodní ochrany, nepřipustně zasáhl do jejich práva na soukromý a rodinný život. Krajský soud shledal také tuto námitku nedůvodnou.
20. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury ESLP. Výjimku z tohoto pravidla tvoří případy, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinných či osobních vazeb, které si cizinec vytvořil na území ČR, byla již pouhá nutnost jeho vycestování. V těchto případech je třeba zkoumat, zda by se jednalo o přiměřený zásah do rodinného a soukromého života cizince, respektive, zda by předmětný zásah byl nezbytný v demokratické společnosti, ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy.
21. Judikatura Nejvyššího správního soudu tedy připouští skutečnosti spojené s rodinným či soukromým životem jako důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Zároveň však zdůrazňuje, že se jedná o výjimečné případy pramenící z mimořádných okolností, např. má-li cizinec manželku, která je českou státní občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (viz rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 – 27), nebo žije-li cizinec v České republice fakticky od narození a studuje střední školu, v zemi původu nemá žádné příbuzné a neovládá tamní jazyk (viz rozsudek ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018 – 32; srov. také rozsudek ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019 – 27, bod 15, nebo rozsudek ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Azs 315/2018 – 46, bod 26).
22. V nyní posuzovaném případě žalobkyně žádné skutečnosti svědčící o existenci takových mimořádných okolností v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuváděla. Jako hlavní důvod této žádosti žalobkyně uvedla, že v Kazachstánu dochází k perzekuci křesťanů. Skutečnost, že její děti jsou v ČR dobře integrovány, získaly zde silné vazby na kamarády a učitele atd., žalobkyně výslovně uvedla teprve v žalobě. Jak přitom dovozuje judikatura Nejvyššího správního soudu i ve vztahu k rozhodnutím vydaným podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), při posuzování přiměřenosti dopadů takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je míra a intenzita poměřování uvedených zájmů odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. Správní orgán není povinen sám bez toho, že by žadatel uváděl informace o svém soukromém a rodinném životě, jež jsou pro posouzení jeho žádosti relevantní, pátrat a aktivně vyhledávat podrobnosti a specifika žadatelova soukromí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020 – 27). V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany platí shodné pravidlo tím spíše, že udělení doplňkové ochrany z důvodu možného zásahu do práva na soukromý nebo

rodinný život žadatele přichází v úvahu jen ve výjimečných případech. Není tak chybou žalovaného, že se danou otázkou v napadeném rozhodnutí blíže nezabýval.

23. Nicméně ani při zohlednění skutečností, které žalobkyně uvedla teprve v žalobě, nelze dospět k závěru, že by neudělením doplňkové ochrany žalobcům dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu mohlo dojít k porušení jejich práva na soukromý a rodinný život garantovaného čl. 8 Úmluvy. Ve vztahu k zásahu do práva na rodinný život je třeba uvést, že k případnému návratu zpět do Kazachstánu patrně dojde u celé rodiny, tj. jak u žalobců a), b) a c), tak u T. K., manžela žalobkyně a) a otce žalobců b) a c). Krajský soud totiž současně rozhodl o zamítnutí žaloby podané T. K. v řízení vedeném pod sp. zn. 43 Az 7/2021. Ve vztahu k zásahu do práva na soukromý život pak soud konstatuje, že žalobci si bezpochyby vytvořili určité vazby na území ČR za dobu, po kterou zde pobývají (od roku 2017). Soud však neshledal, že by se jednalo o natolik intenzivní vazby, že by samotné jejich vycestování do země původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Pro děti ve věku, v němž se nacházejí žalobci b) a c), je jistě každá změna prostředí nelehká a stresující, žalobci by se však nevraceli do pro ně zcela neznámého prostředí. Navíc by se do něj, nutno znovu uvést, vraceli spolu se svými rodiči, což by jistě jejich návrat usnadnilo.
24. Na právě uvedeném závěru nemůže nic změnit ani poukaz žalobkyně na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Zásadu nejlepšího zájmu dítěte je třeba chápat tak, že státní orgány jsou při vydávání rozhodnutí, které mají relevantní vliv na právní postavení dítěte, povinny vzít zájem dítěte v potaz jako přední hledisko. Neznamená to však, že vždy musí v rámci rozhodovacího procesu nutně převážít zájem dítěte nad ostatními zájmy. V nyní posuzované věci pak soud dospěl k závěru, že ani při zohlednění nejlepších zájmů dětí [žalobců b) a c)] nelze dovodit, že by žalobcům vznikl nárok na udělení doplňkové ochrany v ČR.
25. Pokud jde o žalobní námitky směřující k porušení ustanovení upravujících vedení správního řízení, žalobkyně tyto námitky uplatnila pouze v obecné rovině. Soud proto se stejnou mírou obecnosti konstatuje, že žalovaný shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí v rozsahu dostatečném pro jeho rozhodnutí; z těchto podkladů zároveň vyplývá stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jednotlivé shromážděné podklady pak správní orgán důkazně vyhodnotil, přičemž výsledky tohoto hodnocení přesvědčivě a srozumitelně popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
26. K námitce žalobkyně, podle níž bylo povinností žalovaného poskytnout jí přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu, krajský soud uvádí, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný poučoval žalobkyni v průběhu řízení o jejích právech a povinnostech. Nutno dodat, že žalovaný nebyl povinen poskytovat žalobkyni návodné informace o tom, kdy se řízení zastaví z důvodu nepřipustnosti opakované žádosti dle příslušných ustanovení zákona o azylu. Žalobkyně o tyto informace ani výslovně nežádala, přičemž krajský soud předpokládá, že pokud by tak učinila, žalovaný by žalobkyni přiměřené poučení (např. o aktuálním stavu řízení) poskytl. Uvedená žalobní námitka je tedy nedůvodná.
27. Pouze pro úplnost krajský soud dodává, že zákon o azylu nevyžaduje v případě opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany provedení pohovoru s žadatelem. Pohovor by tak měl být v řízení o opakované žádosti proveden pouze tehdy, pokud je nezbytný k řádnému zjištění skutkového stavu (srov. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 Azs 66/2017 – 49). Skutečnosti uvedené žalobkyní v opakované žádosti byly zjevně takové povahy, že bylo možné danou žádost bez dalšího posoudit jako nepřipustnou. Tyto skutečnosti nevyvolávaly pochybnosti, které by bylo nutno odstranit pohovory s žalobci.

IV. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobci jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
30. Krajský soud dále konstatuje, že z databáze žadatelů o mezinárodní ochranu zjistil, že žalobci svévolně opustili Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí dne 24. 7. 2021. Po tomto datu není v databázi evidován pobyt žalobců. Aktuální místo pobytu žalobců není známo žalovanému, ani Ředitelství služby cizinecké policie. Soud tedy z důvodu neznámého místa pobytu ustanovil žalobcům procesního opatrovníka podle § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, za použití § 64 s. ř. s. Procesním opatrovníkem ustanovil Organizaci pro pomoc uprchlíkům.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. října 2021

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce